

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

KŘÍDLA.

Fr. Kvapil.

Obě lasky — jedna k ženě, kterou duše v ráj se vznáší, druhá s prvou stejné v ceně hled můj sklání k hrudce naší.

Jedna lužná píseň v máji, just jen radost, planá a zofe, druhá, rudý granit, tají v sobě všecko naše boje.

Dost mi jich v to žití, denně k stádkým sním i k práci plodné, obě křídla — laska k ženě, laska k hrudce naší rodné!

Srdečný dík můj přijmete, etěné spolupracovnice na roli národě dědičné, neboť každá z Vás, která se snažíte projevovat svoje náhledy veřejně, konáte tím dobře, neboť budíte zájem širších kruhů. Ze naše Ž. H. jest bedlivě sledovaná, dokazuje to, že se hodí i do krámu mnohého časopisu, že z ní čerpá poučení, což nás velice těší. Důkaz to, že naše snaha se nemíná svého účelu, a proto nás pobouží ku další práci. Ženy tužme se!

Teta Vitámvasová, Omaha, Neb. — Tak jen pomalu, ale jistě dostáváme se do Ženské Hlídky v tuto plnou dobu letní. — Avšak co také psát a o čem, to jest otázka. Matky z venkova by rády psaly, ale nemají času a my ve městě nemáme zase co psát! Slovo pravdy praví: Nespolehně na nikoho, jen sám na sebe. Některé lidé nemohou se obejít bez pomoci jiného a někteří zase nepotřebují nikoho. Tohle byla slova presidenta Wilsona, která pronesl pod názvem: Pomoc. Tak ku př. Já jsem udělala sázku jeden večer, že až můj odejde do práce, že půjdem se sousedkou do So. Omahy pěšky a která projedem, že budeme platit zpáteční jízdné. A tak jsme se do toho a chuti pustily a za hodinu na to jsme byly již na půl cestě. I napadlo nás, abychom zastavily se u paní Aloisie Chválové, že se jako napijeme a půjdeme dále. — Myslíla jsem, že nás nepoznají, ale paní Chválová vzala si nás hned do merku a "Vítám vás, teťo" a "starý, tohle je ona víš," a on: "A tak, těší mne." A mne také, že jsme se přece jednou jak živí uviděli. Nu, sedněte. A dali jsme se do řeči, až jsme přišli na to tornado a zitra prý je volba. Hospody budou zavřené. I hromado! A já jsem to nevěděla a nebudu mít pro mne nazítří ne doma. To dostanu! Musíme nazpět a to hezky rychle, abych pro trochu došla než zavrou. Tak jsem dohrála a mlčky jsem platila zpáteční jízdné. Jen tak, že jsme to udělali do 7 hodin. Tak vidíte, paní Burešová, jak těžko je mi k Vám se dostat. Vždy se mi něco přihodí. Ale na to víno přijdu jistě! Jen mne nechte vědět! — Na to kupátko bych třeba přišla dřív, dovolíte-li. Však nyní stojím se k paní Nebudové na mláčen. Tam doufám, že se také na jím dost kufátek. Tak vidíte, že není mě heslo nesplnit, ale jak se k Vám dostat, když mám malér na cestě!

Rosalie Vrbová, Wagner, So. Dak. — Milé družky, budete se asi divit, že jsem tu zase v tak krátké době nyní, kdy je nejpilnější čas. Jsem však na prázdninách, neb jsem ve Wagner. Vypravila jsem již matku mého muže na poslední cestu. Byla jsem tu s ní celý týden, než umřela. Nechtěla u sebe nikoho mít. — Byla u svobodného syna a když zůstala ležet, musila jsem jí sama posloužit. Dne 18. m. u. měla pohřeb. Musím tedy sama tu zůstat, neb žvák je tesařem a musí jít po své práci. Nemůžu nechat dům prázný a proto musím tu počkat, než si přivede nějakou hospodyně. Také vzdávám své díky děkujeme všem, kteří se sdíleli pohřbu, neb to byla matka pana jednatele J. J. Vrbu. Mám vyříditi pozdrav panu Pěkaři od jeho sestry paní Petřikové, abyste prý také někdy zhlédli do Wagner. Což paní Hrušková, nebyla už dávno me-

na hřbitov cementový. Vedle chodníků jsou nasázeny stromy. To se mi líbilo, to jistě zasluží pochvaly Hřbitovní Spolek ve Wilber, Nebr.

A. Kuliková, So. Omaha, Neb. Milé etěnařky a vážená paní podatelko! Majie kapku času pro duševní zábavu, zběžně prohlédla jsem Umělecký Měsíčník, který vydává Skupina Výt. U. měleu v Praze. Přechtěl sobě od Fr. Langera "Symeonina duše", zbyvajíc čas věnovala jsem vzpomínce. Ó, snad není moje vzpomínka ojedinelá a ještě někdo vřele vzpomíná po celodenní práci zvaven, přicházející domů v útulné sedničce zasedne ke stolu, hlavu ponoří v dlaně a v myslí čítá vzálenost, kde as jeho milá žena jest.... Čas letí kvapně a ještě rychleji jej dovede stihnout naše mysl. Bez rozmyšlení dlouhého, téměř žádného chystání, rekla sobě paní Maruška Špačková z Omahy: Po jedu do staré vlosti! A jela. V neděli, 20. července o 6. hod. odp. vyjela z Omahy a já za týden, v neděli v večer snažím se myslí svojí dostihnouti ji. Loť, na ní se nachází, brázdí hladinou moře a nachází se as v polovině atlantického oceánu a brzo stihne pobřeží Evropy. Oh, jak Vám, milá paní, závidím! Brzy pozdravíte českou zemi, projedete pásmem pěkných českých vesniček a měst — až stihnete matičku Prahu! Z Prahy opět nechtějí živých obrazů utkví v myslí Vaší, než přejedete hranice Moravy, Česko-moravskou Vysočinu a stanete na půdě něho zblázně — Jihlavě! Do Okříšek jen 3 staničky zbývají a předsedne do vlaků Státní dráhy, který ještě rychlejší "raku", tam as se "tam to bude zdáti nekonečno! Teďha střídat se bude s netrpělivostí! Jako vše má svůj konec, tak i esta Vase a Vy učtíte se v náručí svých milých. Nu, seřadím u svého psaního stolku a myslím jsem dostala za Vám až do Bytče. Vím, že budete čísti dolepis můj v Pokroku. Tu znejší i mé práni. Bytčeské loxy až na vstřívite, kde v řadě stojí 9 křížů a v téřtí v korunách stromů přejí píseň zmařeného štěstí, tam utrhnete v místech těch lemi květeček a přimete uselší má na památku. Řáda co dítě jsem zehronila otec, by vypravoval o cestě k Brnu. Vždy začal: "V Třeských lesích se mnoho vrazil a přepádnutí stalo a v Bytči tam celá svatba padla za obětivostí. Měl hoch dvěce rád, však na vojnu jej vzali. Přišel druhý, bohatý a dvěce přemluvil. Když svatební průvod se bral z kostela do domu nevěsty losem, tam sklamaný hoch vykonal pomatu. 9 lidských životů zmařeno a na památku postaveno 9 křížů. Nápisy nuti chodce ku věnování tieché modlitby za ty, k nimž ve svatebním veselí zavítala, co host "smrt!" Bude-li Vám možno, navštívte mé rodiče. Pište, prosím, do "Hlídky". Potěší se mnohá s tím v té dále a až se co nejvíce potěší, a uklidíte, pak hajdy potěšit, ať Vám zde Váš dobrý mužiček neumře samotou, touhou anebo nepráskne do bot s jinou! Víte, víte? Amerika je země překvapení. Mužové to znají! Dále vente s sebou "Schrekpuler" prášek pro psotník. I strašidla prý chodí zde, jak onehdy jsem slyšela. To se zasmějte, vidíte a řeknete: "Strašidla, asi největší strašidlo je to, co strašidly straší! Tož ňa zdar!"

Marie Musilová, Groton, N. Y., dne 25. července 1913. — Chtěná podatelko! Již tomu hezky dávno, co jsem mezi Vámi nebyla, až opětně vyzvání naší milé podatelky (a právě se dočítám, že i naše Teta se připojuje, jo, Teta, já už píši.) a mnoho jiných, kteří mně o to stále žádají, bych to naše cestování po Spojených Státech ukončila a neochala zároveň vědět, že jsem jistě třináctka nesmetla s povrchu zemského. Ohlédla jsem mnoha dopisů, ale zrovna ten čas mi nebylo možno odpovst vřem, kteří mně o to žádali a kterým jsem slíbila, že budu psát. Takto alespoň prostřednictvím naší milé besidky se o nás dovědět. Jinak bych musela dělat aspoň 14 dní písáče, abych všem odpovídala zrovna podotykám, že ti krajané, co mi píší ohledně této krajiny,

byli tak laskaví a hradii si poštovně. Já mileráda každému podle času odepíši, ale myslím, že když dám svůj čas, kterého se mi časem nedostává, že si může alespoň poštovně každý hradii sám. Vždyť nás to mnohem více stálo, když jsme chtěli vidět pozemky. My jsme jezдили jen pro zábavu (ovšem, když jsme na ni přišli, tak jsme se jí nevyhýbali). My jsme jezдили, abychom viděli kraj a kde jsou jaké pozemky a kde se nám to bude zdát nejvhodnější, tam si založit zase domov, neb věřte, že jest všude dobře, ale doma nejlépe. Ale abych vám nepověděla napřed konce a pak začátek, tak raději začnu. Ale to musím až do Wisconsinu. Dne 27. června, když jsme opustili město Neillsville, kde mého muže brat, pan Karel Musil, koupil 80-akrovou farmu a zrovna se tam usdřli, tu jsme se ještě týž den vydaly na dalekou a neznámou cestu. Sami však zrovna ten den jsme měli tolik svízolů, že jsme skorem ani nevěděli, co si máme počít. Rozstala se nám jedna mulla; tu jsme musili léšit. Druhé čtyři nám chtěly stále utkat zpátky. Ale tož bratr mého muže měl s sebou bílou kobylu a oni byli tak naučení, že kam ona šla, tam oni byly. Tak vždy na večer a ráno, když jsme měli všech devět nám pustěných, tu jsme neohlídali muly, ale šimlu, poněvadž když ona nikam nešla, oni také ne. Celkem když jsme vyjeli z domova ze západní Nebraska, měli jsme 9 mul, 3 koně, 1 honěho psa a jednoho aby nás někdo neodnesl a dva vozy. Bylo nás 6 osob a dvě děti. Ten první večer, když jsme zastavili, pustil jsem se je bálí, poněvadž jsem věděli, že nám jistě utečou. Tak jsme čtyři uvázali kolem vozu a pátou muž vzal k jednomu farmáři, aby jí dali medvědy, ale než přišel, muly provazy přetrhaly a čtyři míle utekly, než je můj dostal zpátky. Mám by mně byly opatřily. Měla jsem plný hrnek vařené vody na kamínkách a jak se škubaly, tak voda lítala na všechny strany. Já hledala spásu až vzadu na posteli a ještě jsem čekala, brzdil nepoleťm i s naší residení do příkopu. Ale že tahaly, jako pravé muly, každá na jinou stranu, tak se nestalo nic. Večeri jsem však již nedováhala. Když se muly zutrhaly, tak jsem si kamínka v náručí svých milých. Nu, sebrala a postavila podle vozu, že budu vařit dál, ale zatím se tolik setmělo a já jako velký hrdiva vlezla jsem si do vozu a pak jsem se bálá jít přiložit. Na pět kroků před sebe nebylo vidět a mě napadl takový strach, byla jsem samotná k s dvouletou deerskou ve voze. Na jedné straně bažina, na druhý hustý les. Dvě světélka jsem blikat v dále viděla, ale ta byla tuze daleko, než abych se dovolat někoho mohla. Srdce mi strachy bušilo jak kladivo. Vzala jsem flintu, nabíla ji, položila podle sebe, Mařenku do náruče přitulila k sobě a jak se něco hnulo, již jsem myslila, že se někdo plíž k vozu. Ale že na světě nie netrvá věčně, konečně stále hlasitěji jsem slyšela dupot koní a k nemalé radosti jsem poznala, že se muž vrací i s mulami. Jak jsem si oddechla, jak by mi kámen s hlavy spadl. Tu noc jsme však již mnoho nespali a druhý den 28. července časně ráno jsme se vydali na další cestu. Ale daleko jsme nedojeli. Přijeli jsme do Greenwood, Wis., a že se mulla dělala stále háře, byli jsme nuceni zastavit a telefonovat pro zvěrolékaře, který shledal u ní vážnou nemoc, tak že na další cestu nebylo ani pomyslet. Právě na blízku byla prázdná smetárna, kam jsme také zajeli, pacienta uvázali do lednice (ovšem, že led tam nebyl) a sami jsme se uvelebili, jak jsme nejlépe mohli, těšíce se, že snad druhý den bude lépe a že se budeme mojí vydat na další cestu. Ale sklamali jsme se. Druhý den 29. července bylo ještě háře a můj muž zase spátky pro medicínu já, aby mi nebyla smutno, pustila jsem se do psání a převně za tři měsíce, co jsme byli na cestě, jsem pekla koláče. (To byste, p. Hájek, jedinec chtěl!) Obratu lepšího však jsem se neohládala a druhého července teprve jsme mohli někde sešít jet a to jsme musili ještě po-

malu, poněvadž mulla slabostí za námi sotva šla. Ale že jsme měli jen asi čtyři míle k městečku Hendock, jeli jsme, nakoupili, co bylo třeba a jeli k řece, která leží asi půl míle od městečka Hendock, kde jsme muly pustili pást a sami jsme se dali do chytání ryb, kterých jsme za nedlouho měli dostatek. Pastvy jsme měli hojnost, tak že jsme nemem krmit nebyli nuceni, ač tamní farmáři krmeni i pohostinství nabízelí, jaké jsou kde pozemky, kudy jsme jeli, co jsme vše viděli a jak je kde moc Čechů usazených, jestli jsme viděli na úpate Indiány a cow boye atd., což v nás vzbuzovalo někdy nemalou veselost. Krajina kolem Hendock a Greenwood je pěkná rovina, zem úrodná. Ten čas, co nyní jsme tam byli nemem setrvat, měli tamní farmáři pěkná sena, jetele přesahovaly až nad pás, jeze ukazovalo dobrou úrodu, fa rem tam bylo dost vzdělaných, ale pozemku nevzdělaného tom bylo také ještě na prodej dost. Na některém byly postaveny menší stavby a na některém nebylo nic. Ale jak jsme se sami přesvědčili, kupující tam musí být také opatrný, aby si nekoupil pozemek tuze nízko položený a pak mu tam místo úrody nekuškaly žaby. Na druhé straně řeky již nebyly tak pěkné pozemky. Ale již vidím, že zabírám tuze mnoho místa, proto již končím a bude-li to etěné etěnaře zařadit a dovolí-li naše milá podatelka, přijdu podruhé zase.

S radostí Vás vítáme zase v krahuně a budou nás těšiti etěné Vase příspěvky do Hlídky. — Podatelka.

Karolina Rosáková, Newfield, N. Y., 24. července 1913. — Chtěná podatelko a milé družky! Máme sice teď asi všichni hodně práce, ale přece která echeme si tu chvílku najiti ke psaní, vždy ji najde. Soudím tak alespoň podle sebe. Zde jsou senové i obilní žně v plném proudu. Vše je dost bohaté a jen se každý čin, aby dokud trvá počasí, dostal vše pod střechu. Právě než jsem to dopisala, přišel dlouho očekávaný vydatný déšť a vše krásně osvěžil. Pohanky, korny, brambory — vše je velice pěkné a slibuje dobrou úrodu. Dalo by se hodně o tom hospodářství psáti, ale já nejsem příliš zkušená v tom oboru, raději se nechám poučit od jiných a vždy zprávy se zájmem čtu. Čtvrtého července jsme oslavili jak náleží. Dítky česko-svob. školy měly, jako již po kolik roků, výlet v zahradě p. Josefa Nováka, a byla radost se na ně dívat, jak jim očka září, když věděly, že se mohou po libosti proskočit a pohrát si. Pod vedením sl. Mař. Mazourkové, které se vědní obětivostí vyučovala dítky ve škole po celý rok, měly tyto nanučené pěkné kousky a přednesly je k uspokojení všech návštěvníků. Slečně ušitelec platí nás všech vřelý dík za vše, co pro děti české svob. školy vykonal a přáli bychom si, kdyby jí bylo možno pokračovati. Zábava byla velice pěkná a pobavili se mladí i staří. A tak ten čas ubíhá, že ani to na tom venkově nepozorujeme a pomalu bude foukat ze strniště, jak jsme vždy ve staré vlasti říkali. Vždy ráda předčítám, když některá dopisovatelka sděluje, jaké zvyky a obyčeje byly v zemi nám drahé. Zvláště sl. Mař. Rešlova se již dlouho neukázala v Hlídkě. Její dopisy jsem opravdu ráda četla. Co se s Vámi stalo, slečno? Často myslím, že ty vzpomínky jsou krásnější než by byla skutečnost, kdybychom se zase vrátily, kde stála naše kolébka. Prozatím jsme spokojeni a musíme být pyšněni, že se nám zde nevede. Právě mě přejela navštívit moje přítelkyně sl. Mař. Hilkova se svým synovcem z New Yorku a libuji si, jak se se jim to na farmě líbí. — Se srdečným pozdravem všem!

Marie Dillingová, Marple, Nebraska, 23. července 1913. — Chtěná podatelko a milé družky! Na vyzvání paní Anny Kulikové dovoluji si proměti svůj náhled na předmet "Co činí věku život nejnositelnějším". — Ovšem, že souhlasím s p. Kulikovou, že jest to nejpřednější láska, jak mateřská, tak k bližnímu. Věk té poslední jest ve světě buhušit na malé. Já však

myslím, že jest ještě více věcí, které nám náš život činí snesitelným a jsou to tyto: Zdraví, veselá mysl a — čisté svědomí. Kdo jest tak šťasten a jest obdařen dobrým zdravím, pak se má zajisté proč v životě radovati, neb pak může s chutí pracovat a svým milým život oblažovat. Kdožto člověk více méně nemocný, mimo své utrpení časem i svým nejdražším činí život nesnesitelným svou popudlivostí; ovšem se mu není co diviti, neb ho nemoc činí nevrlym. Pročť, kdo jest zdravý, ať hledí přestupuje život všem okolo něho svou špatnou náladou. Veselá mysl jest velkým údělem člověka; byť jest větší bolestná rána potkala člověka veselé mysle, on jí spíš překoná a spíše se rána tato zhojí, než člověka smutné mysli. Ten nevidí východu z pohromy, která ho potkala. On si představuje vše temné a černé v životě. Tu stává se i sobeckým. Myslí jen na sebe, jak jest nešťasten a že s ním každý trpětí. Ovšem, člověka veselé mysli zásadne taková rána stejně hluboko, tak že zprvu myslí, že něco takového přežiti nemůže. Ale časem opět počne hledět na život okem veselějším, počne opět doufat a uzná, že jest povinen alespoň svým milým se přeměňati a jím zas život zprjemňovati. — Však kořeny bolu jdou hluboko, tak že i na něho zase časem přijdou chvíle tak smutné, neb:

Ty upomínky! Kdo je volá? Tak těse vřelí v srdce skřýš; A šepce Pamatuješ? Víš? — Ó, těm, těm nikdo neodolá — Ba, nikdo neodolá!

Ale to jest jen na chvíli, jako když se přes oblohu černý mrak přežene a pak jest opět jasno a krásno. Tak i on svou milou povahu a smíchem počne každého blaženým činit. A čisté svědomí? Kdyby jsme někomu moc ublížili, aneb zlími promluvími ho až k zoufání dohnaly, neb ubohé sirotky osdily, majetek jejich si přivlastnily — pak i ta naše nejveselější mysl by nám nebyla nie platna, neb hlas svědomí — srdce se oděti nedá, jak viditelně z písně:

I mluvit srdce zná, a vždycky pravdu má. Když však oú málo dbáš, hned upomínku máš: 'Tu počne tlou'e a zve k pokání. Lidská to není řeč, však rozumíš jí přec'. Neb v tom tukání je varování.

Mnohý si nevšmá, když srdce bouřivá. Ten ho má z oceli, neb žádne docela, když k poslednímu dnu se ehyjí: Tu na něj lehne tíž, tu má se srdcem kříž — Neb v tom tukání, je potrestání.

Pročť myslím, kdo má těchto čtyřech darů, že se může cítiti šťastným a život se mu může zdáti snesitelným. A pak, kdo má tyto čtyry dary, tak se může lebbe postarati ještě o něco, bez čehož bychom se též v životě neobešli, vlastně o — peníze. Ale teď již musím opravdu ukončiti, neb se obávám, že jsem se o předmětu tomto příliš rozespala. — Srdečný pozdrav na etěnou paní podatelku a milé etěnařky Ženské Hlídky!

Pozn. — Několik dopisů do naší Ženské Hlídky musili jsme odložit na přístě pro nedostatek místa. Doufáme, že nám et. dopisovatelky laskavě prominou.

Česko-Americký Venkov je jediný hospodářský sborník v Americe. Pište si o čísla na ukazku pod adresu: Česko-Americký Venkov, 1417—19 So. 13th Str., Omaha, Nebr.

Zkoušení očí
s příslušnými brýli vykonávají v největší přesnosti, což mnoho dovedlých mušetrůvín krajanů, kteří s tímto jasným zrakem žijí 15 letů šťastně a uspokojeně.
CHAS. J. VLACH,
český optik
872 Grandis Bldg.
Hladiny od 9. ráno do 6. večer a v neděli do 12. hodiny